

ROLAND KALTENEGGER

DAS DEUTSCHE ALPENKORPS IM ERSTEN WELTKRIEG

Von den Dolomiten nach Verdun Von den Karpaten zum Isonzo

(Leopold Stocker Verlag, Graz–Stuttgart, 1995. 320 o.)

Az első világháború német Alpési Hadtestének történetét feldolgozó összefoglaló mű jelent meg a hazánkban kevésbé ismert Roland Kaltenegger tollából. A könyvtáros végzettségű szerzőnek az elmúlt három évtized alatt számos tanulmánya, ismeretterjesztő cikke és egy könyve jelent meg a német, hegyi harcra kiképzett alakulatok első, illetve második világháborús szerepléséről.

Most kiadott könyvének alapját az 1972-ben íródott, a „Wehrausbildung in Wort und Bild” nevű folyóiratban, hasonló címmel napvilágot látott cikke képezte.

A kötet figyelemreméltó, a német hegyi csapatok világháborús történetét összefoglalóan taglaló, tényszerűen, de ugyanakkor olvasmányos stílusban megírt hiánypótló munka. Az első világháborús időszakát kutató történészek és a kor szak történelmét jobban megismerni akaró olvasók közönség érdeklődésére mindenképpen számot tarthat. A szakember számára többek között azért is érdekes a mű, mert sok érdekes adalékkal szolgál a központi hatalmak fegyverbarátságának részleteiről, hiszen az Osztrák–Magyar Monarchia és az Alpenkorps egységei a háború során szinte minden hadszíntéren együtt harcoltak.

A könyvet máshol nem látható – részben a szerző saját gyűjteményéből származó – számos fényképritkaság és reprodukció, informatív térkép- és hadműveleti vázlat, részletes jegyzetapparátus és bibliográfiai jegyzék egészíti ki. Kaltenegger felhasználta a legfontosabb német és osztrák hadtörténeti archívumok, múzeumok, különböző olasz–német–osztrák alpesi és bajtársi egyesületek témára vonatkozó forrás és emlékanyagait, egyes még élő szemtanúk visszaemlékezéseit. Impozáns a mű megírásához felhasznált szakirodalom mennyisége is.

A kötet rövid bevezetésre, négy nagyobb részre és epilógusra tagolódik. Minden nagy fejezet előtt egy-egy híres első világháborús tábornok visszaemlékezéséből, naplójából vett idézet áll mottóként. A mű írója 1915-től kezdődően a kronológia sorrendjében tárgyalja az eseményeket, mindegyik háborús esztendő taglalásánál felvázolja az általános katonapolitikai helyzetet

Európában. Az első részben bemutatja a két dandárból álló, Konrad Heinrich Krafft von Dellmensingen altábornagy vezette német alpesi hadtest – amelyet 1915. május 19-én az Augsburg melletti lechfeldi táborban szerveztek meg – létrejöttének folyamatát, kiképzését, felszerelését, málhásállatainak beszerzését, a rendszeresített hegyi tüzérség eszközeit, a pótegységeket. Részletesen ismerteti az első bevetést 1915 június elejétől a dél-tiroli Dolomitokban, ahol 3000 méteres hegyek és mostoha természeti körülmények között harcoltak a németek, vállvetve a császári és királyi alakulatokkal az olasz betörés megakadályozásáért. Felvázolja az az év október 30-tól Szerbiában és az egykori Novipazári Szandzsák területén a 3. osztrák–magyar hadsereg kötelékében küzdő hadtest útvonalát. A második rész az 1916-os év történéseit tárgyalja: januártól Macedóniában nyomultak előre a német Alpenkorps katonái, majd május végétől a „verduni pokol”-ban az 5. német hadsereg alárendeltségében voltak részesei több erőd bevételének a Fleury körül folyt csatározásokban. Képet kapunk bevetésükről az év szeptemberétől a Vöröstoronyi-szorosban, illetve Nagyszeben környékén a románok ellen, majd részvételükről Románia megszállásában, Ploiesti elfoglalásában és a Szeret folyóig történő előrenyomulásban. A harmadik témaegység a hadtest 1917-es szereplését részletezi a Vogézekben a nyugati fronton, Romániában a focsani fegyverszünet megkötéséig, az október 24–25-én lezajlott caporettoi-áttörés során és az olasz hadsereg Piaveig történt üldözésekor. A negyedik fejezetet az utolsó háborús év eseményeinek szenteli a szerző, melyből kiderül, hogy 1918 április végétől Flandriában és a Somme-nál, októbertől Szerbiában, illetve a bolgár balkáni fronton harcoltak az e német elitalakulathoz tartozók. A november 3-án megkötött padovai fegyverszünet után Magyarországon keresztül tértek vissza hazájukba.

Kevésbé közismert, hogy a német Wehrmacht második világháborúban hírnevet szerzett tábornokai közül többen kezdték katonai pályafutásukat ebben a hadtestben. Feltétlenül meg kell említenünk Erwin Rommel főhadnagy (a későbbi

„sivatági róka”, az Afrika-hadtest parancsnoka és vezértábornagy), Friedrich Paulus ezredparancsnok (vezértábornagy rendfokozatban a Sztálingrádnál bekerített német 6. hadsereg parancsnoka) nevét.

Végezetül engedtessek meg számomra egy megjegyzés, mely semmit nem von le a mű érté-

kéből. Véleményem szerint kevésbé nagyobb hangsúlyt helyezhetett volna a szerző az első világháború poklában az ellenséggel éppen olyan hősiiesen harcoló osztrák–magyar alakulatok helytállásának kidomborítására.

Balla Tibor

DAVID FRASER

ROMMEL

Erwin Rommel tábornagy élete

(Victoria Kiadó, h. n. [Budapest], 1995. 288 o, 296 ill.)

Még az 1950-es évek elején, általános iskolásként, részben angol nyelvtudásom fejlesztése, részben tájékozódásom elősegítése céljából, egy könyvet kaptam ajándékba a nagybátyámtól. Afféle paperback kötetet, amelyet az amerikai kiskatonák számára adtak ki. Maga a kötet a második világháború eseményeit ismertette a kiadás idejéig (1944 ősze), de olyan jól, hogy tanári munkámban még tavaly is használtam. Az érdekesség azonban a borítón található, ahol felsorolták a sorozat köteteit. S közülük az egyik: „Field Marshal Rommel: Infantry attack”. Már akkor leszűrtem a megállapítást: ha háború közben az ellenség a saját katonái számára kiadja valakinek a könyvét, az igen kiváló személyiség lehet.

Nos, ezzel a személyiséggel ismerteti meg az olvasót Fraser könyve. A szerző a legjobb angol-szász történelmi hagyományok követője. Távoll áll tőle az ellenség (egykori ellenség) lebecsülése vagy megvetése, hacsak valami konkrét esemény ezt nem indokolja. Feltűnően jól tájékozott a német és közép-európai viszonyokban. Rossz véleménnyel van a párizsi-környéki békekről, viszont elismeri a német hadsereg jó kiképzettségét, az alparancsnokok önálló akciókra való alkalmasságát. Igen nagyra értékeli Seeckt tábornok alapozó munkáját a Reichswehr létrehozásában, mely nélkül nem lehetett volna oly rövid idő alatt ütőképessé tenni a Wehrmachtot. Máshogy ítéli meg a parancsnok feltétel nélkül, de nem túlkapasokkal végrehajtó tisztet-katonát, mint a túlbuzgókat. (Közülük nem egy később a nagy Hitler-rajongásból vak gyűlöletbe vált át, mint Stauffenberg.)

Tehát ilyen szerző kíséri végig a különösebb katonai hagyományok nélküli értelmiségi családból származó fiatal tiszt pályafutását. Ott vagyunk vele a nyugati front lövészárkaiban, a Déli-Kárpátok német hagyivadászként is szokatlan körülményei között, s az esküvőjén, mely

német viszonyok között szokatlan lehetett, hiszen Erwin evangélikus, Lucy pedig katolikus volt. Mindvégig mintaszerű házasságban éltek.

A békeidőszakban felettesei elismerik Rommelben a kiváló kiképzőt és a jó katonaiskolai tanárt, de a vezérkari akadémiára nem veszik fel. Ám végülis vezérőrnagy lett, s a lengyel hadjárat idején Hitler katonai biztosítóalakulatának a parancsnoka volt. Ez azonban, érthetően, nem elégítette ki, s leküzdve a „szakértők” minden ellenkezését, kiharcolta, hogy ő, a vezérkari végzettség nélküli gyalogos tiszt, egy páncélos hadosztály parancsnoka lehessen. A nyugati hadjáratot a 7. páncélos hadosztály parancsnokaként harcolta végig. Alapelve az volt, hogy „túl előreszalad”, nem áll le „szármányait biztosítani”, hanem tovább rohan, amíg szét nem zilálja az ellenség hírendszert és hadtápját is.

A franciaországi hadjáratban ez tökéletesen bevált, bár néha a fele hadosztályról nem tudta, hogy éppen hol van, magasabb parancsnokai pedig róla. Azt hiszem – bár a szerző ezt csak érezteti – ezért is került Afrikába.

Fenti módszere ott is bevált – kivéve a „tobruki tüskét”. Ám az angolok (pontosabban: britek) keményebb ellenfelek voltak, mint a teljesen demoralizált franciák. És éppen akkor, amikor – nem utolsósorban a keleti front mindent elnyelő szükségletei miatt – akadozni kezd az utánpótlása, a brit 8. hadsereg új parancsnokot kap Montgomery személyében, aki maga mögött tudja az amerikai hadianyagot korlátlan mennyiségben szállító hadtápot.

Emberileg Rommelben és Montgomeryben sok közös vonás volt, mely katonáik és a kívülállók számára igen rokonszenvenessé, feletteseik és vezető politikusaik szemében pedig nemegyszer kellemetlenné tette őket. Közvetlen feletteseiknek: Alexandernek, illetve Kesselringnek nem kevés energiáját emésztette fel a konfliktusok rendezése.